

Čierni Vikingovia v Grónsku a Kanade?

Grzegorz Kucharczyk

10. apríla 2021 + Spoločnosť

Zdroj: Flickr

Kto neverí v Boha, uverí všetkému – táto myšlienka nebola nikdy pravdivejšia než v 21. storočí. Veď koľko ľudí po tom, ako odmietli Boha, je ochotných prijať každú poveru, tú najiluzórnejšiu utópiu, či poddať sa nevierohodnej manipulácii myslenia? Preto sa čoraz viac hovorí o veľkej kríze západnej kresťanskej civilizácie – kedysi hrdo známej ako Christianitas – alebo dokonca o jej zrútení.

Samozrejme, revolučná bdelosť prívržencov rôznych vedecky sa tváriacich ideológií sa zameriava predovšetkým na tých, ktorí sú „fenotypicky“ a „vedome“ „bieli“, čiže ktorí podľahli „šovinistickému racionalizmu“ prevzatému z „aristotelovskej esencialistickej taxonómie“. Keď to preložíme do jazyka zrozumiteľného v našom civilizačnom okruhu – ľavičiarci prejavujú osobitnú ostrážitosť voči tým, ktorí vo svojich historických výskumoch používajú zdravý rozum a spoľahlivé techniky.

Patrí sem aj prípad *Mary Lefkowitzovej*, ktorá sa „opovážila“ spochybníť „nálezy“ tzv. afrocentrickej historiografie. Aby sme pochopili pozadie všetkých „kontroverzií“, ktoré vznikli okolo tejto vedkyne, treba pripomenúť profesora *Molefiho Keteho Asanteho*, jedného z najhlasnejších propagátorov tejto paravedy. Pri hľadaní „afrocentrickej historiografie“ vyrukoval s tézou typickou pre marxizmus zmiešaný s postmodernizmom, podľa ktorej neexistujú trvalé identity, pretože neexistuje nič také ako prirodzenosť bytia, ontologicky zakorenené bytie. Pretože bytie neexistuje, všetko je produktom kultúrnej a spoločensky podmienenej „kreácie“. Neexistujú „historické fakty“, existujú iba „názory“. A tie sú taktiež spoločensky a kultúrne podmienené.

Na základe týchto predpokladov profesor Asante tvrdí, že „*africké vedomie v historickom kontexte je založené na otázkach spoločenskej skúsenosti*“. Tak „Európa“ ako aj „Afrika“ sú teda „vynájdene“. „*Afrocentricita vyhlasuje, že už nemá význam diskutovať o identite ako o pevne zakorenenej idei (fixná idea), ale skôr ako o nekončiacom úsilí o jej nadobudnutie, prinavrátanie či vytvorenie.*“

V neomarxistickom ponímaní, ktoré je výsledkom spojenia marxizmu s postmodernizmom, **dejiny nemajú slúžiť na poznávanie pravdy** („ako to bolo“), ale čerpajú zo „sociálnych skúseností“

musia vychádzať v ústrety sociálnym a kultúrnym potrebám danej spoločnosti. V prípade Afroameričanov ide predovšetkým o to, ako zdôrazňuje škola, ktorej predstaviteľom je profesor Asante, zanechať skúmanie na historiografickom základe a prostredníctvom „vhodných výskumov“ vyvrátiť „bezohľadný kulturalizmus“ (*ruthless culturalism*), ktorý západnú civilizáciu považuje za „najcennejšiu formu ľudských zvykov a tradícií“.

„Pedagogická“ hodnota afrocentrickej historiografie sa tým však nevyčerpáva. Ona má dokázať, že *„tí, ktorí boli historicky zotročení, sú schopní tvoriť teórie, navrhovať idey, vytvárať nové reflexívne konštrukty“*. V skutočnosti ide o to, aby sme konečne porazili katastrofické dedičstvo otroctva a bieleho kolonializmu. Kolonizácia Afriky, zdôrazňuje Asante, *„nebola iba fyzickým aktom, ale aj intelektuálnym“*. V zreteľnej analógii k marxistickému boju proti „odcudzeniu“ prostredníctvom revolučného aktu, propagátor afrocentrickej historiografie ju berie ako prekonávanie jej novej formy v podobe „bezohľadného kulturalizmu“.

Dejiny sú tu užitočným nástrojom. *„Ak ako osoba afrického pôvodu nemôžem prijímať rozhodnutia v rámci svojich vlastných historických skúseností, znamená to, že som vždy závislý od tých, ktorí mohli byť mojimi fyzickými a politickými prenasledovateľmi. Oslobodenie sa od politického útlaku, od diskriminácie, od ponížujúcich skúseností so sociálnou a ekonomickou degradáciou spôsobených apartheidom, je teda iba prvým krokom k úplnému oslobodeniu, ktoré, ako viem, prichádza s duševným oslobodením. To prichádza afrocentricita ako ľudská odpoveď na intelektuálne prenasledovanie.“*

„Úplné oslobodenie“ má spočívať v šírení posolstva (v podstate propagandy, pretože sa nezakladá na zdrojovom materiáli, keď história je „konštruktom“), že civilizáciu, na ktorú sú bieli ľudia takí hrdí, v skutočnosti vytvorili ľudia „fenotypicky“ čierni a perfidni belosi im ju ukradli. Kniha Georga Jamesa, *Stolen legacy* (Ukradnuté dedičstvo) vydaná v roku 1954 je považovaná za začiatok tohto propagandistického naratívu. Potom prišli publikácie jeho študenta *Yosefa Ben-Jochannana* (jeho obdivovatelia ho nazývajú Dr. Ben), Molefi Kete Asanteho, Martina Bernala a senegalského Cheikha Anta Diopa. To sú iba najvýznamnejší predstavitelia „afrocentrického“ pohľadu na dejiny civilizácie. Od 80. rokov minulého storočia je na amerických univerzitách takýchto „výskumníkov“ nepreberné množstvo.

Publikácie tohto typu môžu a mali by byť analyzované v triedach so študentmi 1. ročníka dejepisu od „úvodu do historického bádania“ ako školský príklad toho, ako „neučiť dejiny“. Môžu byť tiež použité ako zdrojový materiál pre študentov žurnalistiky alebo politológie, ktorí majú vo svojom študijnom programe predmet „história propagandy“.

Pri čítaní kníh vydaných autormi, ktorí sa označujú za predstaviteľov „afrocentrickej historiografie“ mi prichádza na um komunistický diktátor Nicolae Ceaușescu, ktorý nariadil datovať počiatky Rumunska *ab urbe condita* (od založenia mesta, čiže Ríma). No ale keď Dácia bola kedysi rímskou provinciou... Alebo Erich Honecker, ktorý zaradil pruského kráľa Fridricha II. medzi „pokrokové tradície nemeckého ľudu“, alebo veľmi horlivý okresný tajomník Poľskej zjednotenej robotníckej strany v Kujavsku, ktorý v roku 1966 prikázal odhaliť pamätnú tabuľu s nápisom: „1966. Tisíc rokov Poľskej ľudovej republiky.“

Vo všetkých týchto prípadoch máme do činenia s hrubým, do neba volajúcim, až smiešnym porušením pravidiel historickej techniky, bežnej ľudskej slušnosti i zdravého rozumu. „Afrocentrická historiografia“

tvrdí, že kolískou západnej civilizácie nebolo staroveké Grécko, ale Egypt. Keďže Egypt je v Afrike, znamená to, že ju vytvorili (ako štát a civilizáciu) čierni ľudia. Podobne ako Kartágo, pretože je v Afrike (o Feničanoch sa mlčí). Mykénska civilizácia, ktorá prekvitala v Grécku a na jeho ostrovoch (Kréta), bola výsledkom egyptskej invázie do tejto krajiny v 2. tisícročí pred Kristom. Atény, Argos, Mykény a ďalšie grécke mestá založili Egyptania, teda opäť čierni ľudia.

Od 5. storočia pred Kristom – hovorí „afrocentrická historiografia“ – začína veľká krádež a z Grékov sa stávajú zloději. Za vzor si vzali filozofiu zrodenú v Egypte, potom si ju „zákerne“ prisvojili a tak sa zrodila iónska filozofia. Napokon sám Sokrates, ako autoritatívne tvrdí autor knihy *Ukradnuté dedičstvo*, pri pohľade na plochý nos filozofa zaznamenaného na jeho vyobrazeniach, bol černochoch a tento fakt bieli ľudia „sprisahanecky zamlčujú“.

Všeobecne černochoch postihnutých týmto typom *omerty* bolo postihnutých oveľa viac. Černoškou bola slávna Kleopatra (milienka G. I. Caesara a M. Antonia), čierny bol sv. Augustín – učiteľ Cirkvi (narodený v Afrike, biskup z Hippa, musí byť čierny). Aj vikinský moreplavec *Erik ?ervený* bol černochoch, ktorý sa zaslúžil o to, že sa v ranom stredoveku dostal do Grónska a dnešnej Kanady, a tak objavil Ameriku dávno pred Kolumbom (takže *de facto* kontinent objavili čierni ľudia).

Nie je známe, čo s tvorcami aztéckych pyramíd a Veľkého čínskeho múru, ale nakoniec všetko je možné na ceste k „úplnému oslobodeniu sa“ od „europocentrickej“ metodiky pridržovania sa faktov a zdrojov (smutné dedičstvo „šovinistického racionalizmu“ a „aristotelovského patriarchátu“ v rámci taxonómie).

© **Všetky práva vyhradené. Článok bol prebraný z týždenníka DoRzeczy.**

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/ciarni-vikingovia-v-gronsku-a-kanade/>